

i det åbne land nu er fuldstændig klar over, hvordan det kommer til at foregå. Eller også kan det være, at de ikke er, for jeg synes mest, man snakkede om skattestop.

Når finansministeren ikke kan forstå, at jeg kan blive rundtosset, er det jo, fordi man i Børsen her den 28. august, hvor der endda er et billede af finansministeren, kan se, at der ingen penge er til lavere skatter. Det var i august.

Så kommer vi frem til november. Så siger finansministeren, at der sandelig er penge til skattelettelser, hvorefter statsministeren underkender finansministerens beregninger. Det står i samme avis den 14. november. Og så er der tilsvarende den 16. november, hvor K imødekommer V i spørgsmålet om beskæftigelsesfradrag. Så det går derudad for fuldt drøn.

Så har vi denne fine publikation »Vækst, viden og investeringer – de næste skridt«, som kom i sidste uge, hvor der står:

»Det er regeringens mål, at skatten på arbejdsindkomst i årene fremover skal være lavere. Regeringen vil præsentere et særskilt oplæg til lavere skat på arbejdsindkomst i løbet af foråret 2003.«

Det er statsministeren så ude at dementere, faktisk på pressekonferencen bagefter, hvor statsministeren siger:

Vi behandler denne sag meget forsigtigt. Vi er ikke færdige med at arbejde med at se på, om der er et råderum, og derfor kan jeg ikke love skattelettelser på arbejde. Det er bedre at kunne gennemføre lettelser end bare at tale om dem.

Det samme har statsministeren udtalt på sit pressemøde her i dag ifølge Ritzau kl. 12.49.

Jeg må jo sige, at det i hvert fald er en lille smule svært at finde ud af, hvem det egentlig er, vi skal holde med i det her spørgsmål, for jeg kan forstå, at økonomi- og erhvervsministeren stadig væk er optimistisk, mens statsministeren, som han sagde i tv, har lært af erfaringerne. Man skal være forsigtig i dette spørgsmål. Det kan jeg kun være enig med statsministeren i.

Uanset denne selvskabte forvirring stiller den øgede internationalisering og den øgede mobilitet på tværs af grænserne løbende krav til indretningen af vores skattesystem. Verden står jo ikke stille, og derfor er der behov for mere sammenhængende overvejelser om, hvordan det danske skattesystem samlet set kan indrettes bedre til at klare internationaliseringen, samtidig med at vi sikrer indtægtskilderne til finansiering af velfærdssamfundet.

Der er også behov for, at skattesystemet udvikles, så det fremmer det større udbud af arbejdskraft, som er nødvendigt for at sikre velfærden i samfundet.

Derfor nedsatte den tidligere regering jo også i 2001 et ekspertudvalg om skat og internationalisering. Men meget betegnende for regeringens manglende visioner på det her område var noget af det første, man gjorde, at nedlægge det her udvalg. Skattestoppet var, som vi har hørt, fuldt tilstrækkeligt.

Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har som de eneste to partier været med i samtlige tre skattereformer, der er gennemført i løbet af de seneste 15 år, og som har betydet, at skatten på den sidst tjente krone er sænket og skattegrundlaget er bredt ud.

KL 14.05

Skattetrykket blev holdt uændret, hvilket senest er bekræftet i Finansministeriets finansredegørelse fra november 2002 – og de, som tvivler på det, kan selv slå efter, det står på side 25 – samtidig med at de overordnede mål for den økonomiske politik, herunder også skattepolitikken, er blevet lagt fast med den såkaldte 2010-målsætning, der levner plads for en moderat sænkning af skattetrykket. Enhver snak om, at vi bare sætter skatterne op og op og op, er altså blot politisk polemisk propaganda grebet ud af den blå luft.

Den aktuelle uenighed mellem Socialdemokratiet og de borgerlige partier handler således ikke om målene for den samlede skatteudskrivning, men om indretningen og fordelingen af de nødvendige skatter og afgifter.

Med sin særlige, uintelligente version af et skattestop har regeringen fastlåst en række skatteklender og aflastet en lille gruppe af i forvejen meget velhavende borgere. Den mest velbærgede femtedel af befolkningen har således fået en skattelettelse, der er ti gange så stor som den, den svageste femtedel har fået.

Resultatet er, at der blokeres for en samlet nytænkning, en nytænkning, der kan føre til en mere rimelig fordeling af skattebyrden mellem borgerne indbyrdes, mellem borgere og virksomheder og mellem arbejdsindkomster og kapitalgevinster. Men regeringen har hidtil blot meldt pas.

Socialdemokratiet har givet sit udspil til en offensiv omlægning af det danske skattesystem, som kan sikre lavere skat på arbejdet. Egentlig handler det om meget mere end skat. Det er opskriften på, hvordan vi fremover kan sikre finan-